

Kan Bađı

Kan Bađı Serisi Kitap 5

Türkçe Tercüme

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

İçindekiler

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16

Kan Bađı
Kan Bađı Serisi Kitap 5
Kan Bađı Serileri

Amy Blankenship, RK Melton
Translator: Zekiye Davas

Telif Hakkı © 2012 Amy Blankenship
İkinci Baskı TekTime tarafından yayımlanmıştır.
Tüm hakları saklıdır.

Bölüm 1

Los Angeles şehri, etrafında renkler ve yanıp sönen ışıklardan oluşan bir kaleidoskop gibi yayılıyordu. Uzaklardan gelen şehir yaşamının sesleri kulaklarında çınılıyordu ama Syn bunlara hiç kulak asmıyordu; onun yerine, üzerinden geçen yumuşak rüzgarın fısıltısını dinliyordu. Şehrin en yüksek binalarından birinin zirvesinde, yalnızca o en uç noktaya basarak dengede duruyordu.

Syn, ellerini pantolonunun ceplerine gömmüştü ve trençkotu arkasında uzun bir pelerin gibi savruluyordu; bazen kayboluyor, bazen yeniden beliriyordu sanki canlı bir varlıkmiş gibi. Uzun koyu saçları yüzünden geriye savrulmuştu ve yüzündeki zamansız güzellik bu dünyada nadiren görülen bir detay olarak ortaya çıkmıştı.

Kendisini hissedebilecek tüm varlıklardan aurasını saklama önlemini almıştı ama aşağıda, yer seviyesinde dolaşan o auraları net bir şekilde hissedebiliyordu... insanlar arasında, dünyaya dair neredeyse hiçbir dertleri yokmuşçasına yaşayan varlıklar.

Doğrudan altındaki çatı katının balkonuna bakarken, Damon'ın Alicia'ya kan taşını verdiğini duyduğunda hafifçe sırttı... taş, Alicia'nın içine yerleştirilmişti ki, yeni varoluşunu tehdit eden tehlikeli güneş ışığından her zaman korunabilsin. Syn, Damon'ın eşi olacak böyle birini görmekten memnundu; Damon'ı sürekli tetikte tutacak ve onu her açıdan zorlayacak birini.

Sırttı, Alicia'nın acı çığlıklarının kısa süre sonra zevk seslerine dönüşmesini duyduğunda başını onaylar şekilde salladı. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Syn, ametist gözlerini bir kez daha şehre çevirdi ve ışıkla dolu bölgelerde bile karanlığın kötü gölgelerini görebiliyordu... başkalarının asla göremediği şeyleri. Çocuklarının neden ibislere karşı bu savaşı seçtiğini anlamıyordu. Ona göre iblisler de insanlar gibiydi... varlıklarına kayıtsızdı. Ama çocukları ve yolunu şaşırmış ruh eşi savaşmayı seçmişti... kendilerini savunamayanları koruma yolunu.

Yüzünde küçük bir tebessüm oluştu, eşini... ruh eşini hatırladı. O hep zayıf görülenlerin tarafında olmuş, güçsüzlerin savunuculuğunu yapmıştı. Demek ki, önceki hayatlarından beri pek de değişmemişti... ruh aynıydı, kaç kez yeniden doğarsa doğsun. Bir zamanlar ona, yalnızca gücünün çoğuna kıyasla çok büyük olduğu için düşman gözüyle bakmıştı... fikrini değiştirmesi yıllar sürmüştü.

Güneş ufuktan yeni yükselmeye başlamıştı ve Syn yüzünü ona doğru kaldırdı, ışığın bedenini doldurmasına izin verdi... devasa bir enerjiyle dolarak kendini besledi. Syn, çocuklarının insan gibi yaşamayı seçtiğini biliyordu... kendisinin daha önce hiç denemediği bir şey. Mükemmel dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, aklına eğlenceli bir fikir gelmişti.

Evet, belki onlara katılmak oldukça keyifli olabilirdi çünkü ruh eşi de kendisini sıradan bir insan sanıyor ve onların yasalarıyla yaşıyordu. Onlara katılacaktı... ona daha da yaklaşacak ve ona düşmanı olmadığını, kimsenin düşmanı olmadığını gösterecekti. Bu kez gücünün çoğunu ondan gizleyecekti ki, ona tehdit gibi görünmesin. Onun dostu, müttefiki olacak ve ardından bir kez daha... eşi olacaktı.

*****

Misery, bir kayanın üzerine oturmuş, bacaklarını ileri geri sallarken sarı kıvrık saçları her hareketinde zıplayarak dalgalanıyordu. Bu hafta oldukça yoğun, büyüyen ordusu için iblisler toplamıştı. Hatta şu anda bile bazıları karanlıkta gizlenmiş, merakla onu izliyordu.

Topladığı iblislerin çoğu zayıftı ve kayda değer bir gücü yoktu ama zaten bir asker dediğin, tek başına güçsüz olandı. Onları bir araya getirdiğinde ise en güçlü düşmanları bile arkalarında kayıplarını umursamadan süpürebilirlerdi.

Bu gece, Misery, şehrin bir tarafını çevreleyen ormanda kadim bir aurayı hissetmiş ve onu derin bir mağaraya kadar takip etmişti. Kötü niyetli bir enerji ona doğru fırlayarak onu kendi bölgesinden kovmak istemişti ama Misery bu denemeye sadece eğlenerek karşılık vermişti... ta ki güç onu fiziksel olarak dışarı atana kadar.

Karşısına dikilip iblisle yüzleştğinde gördüğü tek şey, tüyleri kabarmış bir kayanın üzerinde oturan bir kargaydı. Onun kara ruhunu inceleyen Misery,

bu kuşun, düşmüş olanların diğerlerini yer altına sürerken gözden kaçırdığı eski ustalardan biri olduğunu anlamış ve rahatlamıştı.

Bu iblis çevresiyle kusursuz bir şekilde bütünleşmiş, kendine bir yuva kurmuştu. Bu toprakların Kızılderilileri onu büyük bir ruh olarak görüp tapınmış, ondan korkmuş ve bu saygıdan güç alarak iblis efendi daha da güçlenmişti.

Misery, bu iblisin topraklarında özgürce dolaşan beyaz tenli insanlara duyduğu öfkeyi hissedebiliyordu ve bunu kendi lehine kullanmak istiyordu. Onunla savaşmak yerine bir anlaşma yapmıştı... artık kaybedeceğini biliyordu. Yaşlı iblis, kendi türlerini boyutsal hapisanelerinden serbest bırakma fikrine sıcak bakmış ve ona bir kan kurbanı getirmesi gerektiğini söylemişti. Bunu söyledikten sonra ormanın derinliklerine doğru uçup gitmişti.

Misery, iki vampir ve hipnotize edilmiş, yarı bilinçsiz bir adamla mağaraya döndüğünde, o kötü ruh onu bekliyordu. Karganın kırmızı boncuk gözleri ona delici bir şekilde bakmış, ardından havalanmıştı. Misery onu ormanın derinliklerine, av koruma bölgesinin sınırına kadar takip etmişti. Küçük bir açıklığa girdiğinde, büyük bir kamp ateşinin yanında oturan yaşlı bir adamı görünce şaşırılmıştı.

“Bana Kara Karga derler,” dedi yaşlı adam.

Misery saygıyla başını salladı. Kendisinden daha güçlü bir iblisle nasıl konuşması gerektiğini iyi biliyordu. “Ben de Misery’yim.”

Kara Karga alaycı bir kahkaha attı. “Gerçek acıdan ne anlarsın ki?”

Misery suskun kaldı, öfkesini yutarak parçalanmamak için sessiz kalmayı tercih etti. Gücü vardı ve Kara Karga bunu hissedebiliyordu; Misery de onu hissedebiliyordu.

Kara Karga ayağa kalktı ve yanlarına doğru ilerledi. Onun insan formunu inceledi ama böylesine güçlü bir varlığın neden bu kadar zayıf bir bedeni seçtiğini anlayamadı. Adam çok yaşlı görünüyordu; kırışıklarla kaplıydı, uzun beyaz saçları vardı ve geyik derisinden pantolon ve boncuklu, tüylü bir gömlek giymişti. Belinde küçük bir kese asılıydı, saçına da tüyler örülmüştü.

Kara Karga aniden elini uzattı ve hipnotize edilmiş adamın saçından başını kaldırarak yüzüne baktı. “Bu iş görür,” dedi ve kamp ateşine geri döndü.

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Misery.

“Bekleyeceğiz,” dedi Kara Karga ve ateşe daha fazla odun attı.

Misery, sinirini bastıramadı. “Neyi bekleyeceğiz yaşlı iblis? Sonsuz zamanım yok... savaşım seninle ya da sensiz başlayacak.”

Onu tamamen görmezden gelen Kara Karga ateşe odun atıp bir şarkı söylemeye başladı. Misery, ayrılmak üzereyken bir anda yerinde kilitlendiğini hissetti. Gücünün çekildiğini, çocuk bedeninin çürümeye başladığını hissetti. Bu, sahte görüntüsünün bir etkisi değildi... insanlardan çaldığı tüm gücü yavaş yavaş elinden alınıyordu.

“Planın bensiz başarısız olacak,” dedi Kara Karga küçümseyerek. “Benimle anlaşma yaptığın anda varlığın bana ait oldu. Sen zayıfsın ve bana hükmedemezsin çünkü senin sahip olduğun hiçbir şey benim ilgimi çekmiyor.”

Misery aniden serbest kaldı ama öfkeyle ona bakarak devasa kayanın üzerinde oturmaya devam etti. Kara Karga ateşi sürekli beslemeye devam etti, alevler muazzam bir yüksekliğe ulaştı. Yaşlı adam kalktı ve Misery'nin daha önce fark etmediği eski bir sekoya ağacına yürüdü.

Kara Karga dev köklerin yanına diz çöktü ve bir avuç toprak aldı. Ateşe döndü, şarkısı daha da yüksek ve ritmik hale geldi, toprağı ateşe fırlattı. Toprak alevlerle buluştuğunda ateş bir anda parladı ve yükseldi. Vücudu kabile danslarına özgü bir hareketle kıvrıldı ve ilahileri daha da yükseldi.

Etraflarındaki gölgeler Kara Karga'nın etrafındaki mükemmel çemberin dışında kalacak şekilde ileri uzandı. Kara Karga birden durdu ve ayaklarının dibindeki gölgelere uzandı. Gölgeler eline doğru çekildi, onun sıcak dokunuşunu arzuluyormuş gibi. Gölgeleri yerden çekip çıkardığında, onları alevlere fırlattı. Gölgeler bir anda kıvılcımla patladı, Misery gözlerini korumak için ellerini kaldırdı.

İnsana benzemeyen bir çılgılık açıklıkta yankılandı ve Misery gölgelerin alevlerden kırmızıya dönerek süzüldüğünü izledi. Gölge, Kara Karga'nın biraz önce toprağı aldığı yere doğru uçtu ve yere karışarak gözden

kayboldu. Kısa bir süre sonra, toprak nefes alıyormuş gibi kabarmaya başladı ve iki iskelet kol bir anda toprağı yararak dışarı çıktı.

Kara Karga, Misery'nin vampirlerinin getirdiğı kan kurbanını hemen aldı.

Yerel üniversitede öğrenci olan genç adam, Kara Karga'nın onu ele geçirmesiyle vampir etkisinden uyandı. Hâlâ sersemlemişti ve ancak boğazına yaklaşan uzun bıçağı gördüğünde ne olduğunu fark etti. Bir şey yapmaya fırsatı kalmadan bıçak boğazını yırtıp geçti ve çığlığı sessiz kaldı.

Kan alevlerin üzerine püskürdü, hışırtılar ve kıvılcımlar eşliğinde ateşi besledi. Yerden fırlayan kollar, tüm vücudu karanlık geceye çekerken adamın üstüne doğru süründü. Uzun, derin inlemeler ve açlık homurtuları çıkararak ölmekte olan adama doğru süründü.

İskelet parmaklar adamın gömleğini sıktı ve yaratık başını açık yaraya eğdi, kana ve ete saldırdı. Yedikçe, çıkıntılı kemikleri kas ve et kaplamaya başladı ve Misery bu manzara karşısında büyülenmişti. Kara Karga'nın yarattığı bu sanat eserinden gözlerini alamıyordu ve neşeyle ellerini çırpı.

“Tamamen uyanana kadar daha çok beslenmesi gerekecek... ama şimdilik yeter,” dedi Kara Karga, sesi hafif bir sıkıntıyla karışık.

“Daha fazla yaratabilir miyiz?” diye sordu Misery, alev ışığında parlayan kan ve etleri izlerken.

“Ben yaratabilirim,” dedi Kara Karga basitçe ve Misery bu ifadenin altındaki ima'yı kaçırmadı... bu işi yalnızca Kara Karga yapabiliirdi, kendisi değil.

“Şimdi genç iblis... gücünü bana göster,” diye emretti Kara Karga.

Misery gülümsedi ve boynundaki örümcek kolyesine dokundu. Örümcek anında binlerce küçük kopyasına bölündü ve sonra yeniden birleşti. Kara Karga, iki örümceğın Misery'nin bacaklarından aşağı inip engebeli zeminde ilerlemesini izledi. Yaratıklar, Misery ve Kara Karga'nın ortasında bir yerde durup toprağı gömüldüler.

Kara Karga sessizce izledi, yer hafifçe titremeye başladı ve ince, kan kırmızısı bir çatlak toprakta belirdi. Ağaçlar sallandı ve orman hayvanlarının çığlıkları titreşen yerle birlikte yankılandı. Beş gölge iblis açılan çatlaktan fırlayıp açıklığın etrafında dönmeye başladı. Çığlıkları

geceyi doldurdu. Bonfire'in çevresinde daireler çizerek dönüyor, bazen yaklaşıyor bazen aniden geri çekiliyorlardı.

Bu oyun iblisleri sıkana kadar devam etti ve sonunda ormanın karanlığına karışıp avlarını aramak üzere şehre doğru kayboldular. Kara Karga, yeraltına açılan yarığa bakarken yüzünde okunamayan bir ifade vardı. Yarığa yaklaştı, adımını yarığın üzerine koydu ve geçidi kapattı, diğer iblislerin kaçmasını önledi.

"Fena değil," dedi Kara Karga. "Ama sen genç ve aptalsın. Böylesine ince bir geçit, yalnızca basit gölge iblislerin bu dünyaya dönmesine izin verir... gerçek müttefiklerimiz hâlâ diğer tarafta hapis. Daha fazlasına ihtiyacın olacak!" sesi yükseldi, sonra tekrar sakinleşti. "Sen bu gücü kazanana kadar, ben ordunu yaratacağım... ama bana hizmet edecekler."

Misery başını öne eğerek kabullenmek zorunda kaldı. Sırtını dönüp giderken, çocuk yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Kara Karga bir konuda haklıydı, daha fazla güce ihtiyacı vardı... ve onu nerede bulacağını çok iyi biliyordu.

İçindeki karanlığı serbest bırakarak şehre doğru hızla fırladı, peşinden yandaşlarını sürükleyerek. Aklında bir plan şekillenmişti ve yardım edebilecek iblis çocuğu bulması gerekiyordu. Kane'in kalan kan stokunu feda etmek zorunda kalacaktı ama sonuç, feda edilen her şeye değecekti.

Misery, şehrin üzerinde süzülerek geçici evi olarak seçtiği kenar mahallelere doğru ilerliyordu. Sokak sokak, karanlıkları araştırarak hedefinin kokusunu almaya çalışıyordu. Bu iblisle ilgili asıl sorun, iblis aurasını gizleyebilme yeteneğine sahip olmasıydı. Onu avlayan herhangi biri için tamamen insan gibi görünecekti ve bu, en büyük yalandı.

Arayışa başladıktan çok kısa bir süre sonra, Misery, melez Skye'in onu takip ettiğini hissetti. Skye onun işine karışmıyor ve daha da yaklaşmıyordu ama Misery onun her hareketini izlediğini hissedebiliyordu. Yoksa mağarada onunla kapana kısıldığı zamanı mı özliyordu? Eğer planlarına karışmaya kalkarsa ona bir hatırlatma dersi vermekten çekinmezdi. Zaten iki düşmüş melek de Skye'in her hareketini izliyordu; bu şekilde devam ederse onları Misery'ye kadar sürüklemesi işten bile değildi.

Gün doğumuna yaklaşıırken Misery sonunda aradığı küçük iblisi buldu. Gölgeden çıkmış, sokağı hızla geçip başka bir ara sokağa girmişti. Misery

onu birkaç gün önce tamamen tesadüfen görmüş ve önce insan sanmıştı... ta ki saldıran vampir uşaklarını paramparça edene kadar.

Dışarıdan bakıldığında iblis, sokaklarda yaşayan sekiz yaşlarında sıradan bir çocuk gibi görünüyordu. Omuzlarına dökülen koyu renk saçları yağlı ve karışık, solgun yüzü ise melek kadar masumdu. Bu da ona, kurbanlarının kalbini ve aklını kolayca çekebileceği mükemmel bir insan kılığı sağlıyordu. Üzerindeki kıyafetler yırtık ve ayakkabısı yoktu. Başını kaldırıp arkasındaki sokağa baktığında gözleri siyah elmaslar gibi parlıyordu.

Misery, çocuğun üzerinde olduğu sokağın yukarısındaki duvarlardan geçerek onun tam önüne indi ve yere inerken küçük sarışın kız formunu aldı. Önünde çömelmiş halde yere indi, ardından ayağa kalkıp dantel elbisesini silkerek temizledi.

“Merhaba Misery,” dedi çocuk, ince sesi Misery’nin gülümsemesine sebep oldu.

“Merhaba Cyrus,” diye aynen taklit ederek cevap verdi Misery.

“Diğer gece otobüste bütün o insanların birbirini öldürmesine sen sebep oldun,” diye fısıldadı Cyrus.

Misery gururla gülümsedi, “Evet, bendim ve senin yapabildiğin bir şeye ihtiyacım var.”

Cyrus başını yana eğdi. “Benim yapıp da senin yapamadığın ne olabilir ki?”

Misery kıkırdadı ve boynundaki, içinde Kane’in kan kalıntısı olan örümcek kolyeyi çıkarıp onun boynuna taktı.

“Çok şaşırırsın küçük dostum,” diye fısıldadı.

“Oynayabilecek miyim?” diye sordu Cyrus, Misery bu anca fark etti, bu iblisin ne kadar genç olduğunu.

“Oh evet, istediğin kadar oynayabileceksin,” diye cevap verdi Misery.

Çocuğun gözlerindeki siyahlık genişledi ve tamamen renk kayboldu, gözleri dipsiz iki kara kuyuya dönüştü.

“Oynamayı severim,” dedi çocuk ve kötü niyetli bir gülümseme yüzüne yayıldı, parmakları kolyesindeki örümcekle oynamaya başladı.

*****

Kriss, Los Angeles şehir merkezindeki en prestijli apartmanlardan birinin en üst katındaki çatı katında yatakta uzanıyordu. Tabatha'dan ve ona karşı büyüyen hislerinden kaçmak için buraya sığınmıştı.

Zihninde son görüşmelerini tekrar yaşadı. Günlerce ondan uzak durmayı başarmıştı ama bu ayrılık artık dayanılmaz bir acıya dönüşmüştü. Göğsünde ona yakın olmamanın verdiği ağrıyla eve döndüğünde, Tabatha'yı gözyaşları yanaklarında kurumuş bir halde uykuda bulmuştu... o an aklındaki tek şey ona sarılmak ve her şeyi düzeltmek olmuştu.

Yorganın altına onun yanına girdiğinde, Tabatha'nın çıplak olduğunu, ancak onu koruyucu bir şekilde sarıp sarmaladığında fark etmişti. O anda hem ona yaklaşmak istemiş hem de kaçmak istemiş. Uykusunda Tabatha dönüp ona sarıldığında, genelde yastıklarına yaptığı gibi, Kriss'in göğsüne yaslanan o çıplak göğüsler, onun yıllardır gurur duyduğu iradesini paramparça etmişti.

Aylarca zihninde onunla yapmayı arzuladığı şeyler dönüp durmuştu... fakat yapmaması gerektiğini biliyordu, onu ne kadar sevse de, ne kadar istese de. Ama o an, onu istemesi her riski göze aldırarak kadar güçlüydü. Vücudu ona cevap veriyordu, ona zarar verme pahasına da olsa.

Tam o anda yatağın üzerine düşen öfkeli bir gölgeyle Kriss dondu, yavaşça başını çevirip Dean'in suçlayıcı gümüş gözlerine baktı. Dean'in yüzündeki o bakış, Kriss'e arkadaşlıktan tehlikeye geçtiğini açıkça göstermişti.

O gece Dean'le birlikte evden ayrılmış, babasının işlediği günahları kendisinin tekrarlamayacağına kendini ikna etmişti. Ama şimdi o anı hatırlayınca, vücudu yeniden ona karşı cevap veriyordu. Dean haklıydı; o duyguları kontrol altına alana kadar Tabatha'dan uzak durmalıydı.

Ekstra önlem olarak, Tabatha onu bulmasın diye Silk Stalkings'deki işini de bırakmıştı. Elinden gelen her şeyi yapmıştı ama bu ayrılık, daha önce hissetmediği kadar büyük bir acı vermişti. Bir düşmüş melek birini sevdiğinde, bu insanın tanımladığı sevgiyi aşan bir seviyeye ulaşırdı. Ve insanlar için ulaşılamayan bir aşk nasıl deliliğe yol açıyorsa, bu durum bir düşmüş melekte on kat daha güçlü hissedilirdi.

Kriss, onu yatağa bağlayan kelepçeyi tekrar hiddetle çekiştirdi. Dean'i bu zincirler için nefretle anmıştı ama neredeyse ne yapacağını biliyordu. Eğer

o gece arzusuna yenik düşseydi... Dean'i kaybetmek ve aynı anda Tabatha'yı öldürmek aklını tamamen yok ederdi.

Açık balkon kapısından gelen serin esinti, çıplak bedeninin üzerinden geçerken gözlerini kapadı. Zincirler apartman içinde serbestçe dolaşmasına izin veriyordu ama saatler önce yatağa uzanmış ve bir türlü uyuyamamıştı. Yerde dağılmış halde duran çarşafın bunun en açık kanıtıydı. Şimdi yüzüstü yatıyordu; bir dizi yatağa bükülü, diğer bacağı ise çarşafın ucuyla zar zor örtülüydü.

Odanın içine bir esinti daha doldu ve beraberinde tanıdık bir koku getirdi. Kriss gözlerini açtı, duvarda perde gölgelerinin oynaşmasını izledi. Bir kanat gölgesi onlara katıldığında Kriss sessiz ve hazır bir şekilde bekledi.

Dean, o gece avını serbest bırakmış ve peşindeki hibrit düşmüş meleğe bir mola vermişti. Çatıdan terasa indiğinde, balkon kapısında Kriss'i izliyordu. Ay ışığının aydınlattığı bedeninde, beyaz çarşaf tamamen kenara itilmişti. Dean, Kriss'in kalbindeki yalnızlığı hissediyor ve Tabatha'dan yeterince uzak kalmanın bu acıyı iyileştirecek tek şey olduğunu biliyordu.

Kriss'in kaçmasını engelleyen doğüstü bağlara göz gezdirdi. Onu bu şekilde kısıtlamak istememişti ama Kriss'in Tabatha'ya olan sevgisinin her geçen gün daha da büyüdüğünü hissediyordu. Dean ona, bu dünyadan bir kadınla birlikte olmanın, onu öldürmekle aynı şey olduğunu söylemişti ve bu bir yalandan ibaret değildi... Bir düşmüş meleğin tohumu, en kısır kadında bile kök salardı. Gerekirse o kısırlığı iyileştirir ve yaşamı yaratırdı... ama o yaşam, onu taşıyan kadını öldürürdü.

Dean, kendi geçmişindeki günahı Kriss'e anlatmıştı... onu Tabatha'dan uzak tutmanın en kesin yolu buydu. Bu dünyaya ilk gönderildiğinde, Tabatha yaşlarında bir kıza tutulmuş, onunla zaman geçirdikçe aralarındaki bağ güçlenmişti. Lanetin onu takip etmeyeceğini, sevgisinin bir istisna yaratacağını düşünmüş ve arzularına teslim olmuştu. Kız da onu aynı şekilde istemişti. Birlikte oldukları o an cennet gibiydi... ama sadece saatler sonra iblis, kızın içinde tamamen oluşmuştu. O gece kızın çılgınlıklarıyla uyanmış ve kendi çocuğunu, annesini içten içe yemeye başladığında öldürmek zorunda kalmıştı.

Kriss kendini kandırıyordu... Tabatha'yla birlikte olup, onunla sevişmeden yaşayabileceğini düşünüyordu. Ama Dean bunun yıkıcı bir yalan olduğunu

biliyordu. Kriss, eğer ona kendi tohumunu verirse ve bunun sonucunda onu öldürürse, kendini asla affedemezdi.

Düşmüş melekler aşkı arzulardı, ama dokunamayacakları bir dünyaya gönderilmişlerdi... geriye yalnızca birbirleri kalmıştı. Kriss'in güzelliği her zaman Dean'i büyülemişti çünkü Kriss, onların soyunda bir prens, bir asilzade idi. Aslında, onu bu dünyaya göndermemeleri gerekirdi. Acaba krallardan biri, prensi kayboduğunda ne kadar sürede fark etmişti? Kriss, korunmalı, sevimli ve şımartılmalıydı.

Dean odaya yavaşça adım attı, gölgesini duvarda belirgin şekilde bırakmaya dikkat etti ki Kriss her hareketini net görebilsin ve isterse durdurma şansı olsun.

"Bu gece şehirde iblisler huzursuz... hissedebiliyor musun?" diye sordu Dean, cevap beklemeden.

Kriss'in melankolik sesi odada yankılandı.

"Bırak gelsinler."

Dean montunu çıkardı, bir sandalyeye attı. Ardından gömleğini iliklerini çözüp yere bıraktı. Pantolonunun fermuarını yavaşça indirirken Kriss'in nefesinin kesildiğini duydu. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp pantolonunu da yere bıraktı.

Yatağa yaklaştı, bir anlığına gölgelikli direğe tutundu ve Kriss'e baktı. Yatağa girdi, Kriss'i yana çevirip sımsıkı sarıldı. Kalbindeki kıskançlığa tamamen teslim olmuştu.

Kriss yavaşça sırtüstü döndü ve başını çevirip Dean'e baktı. Birbirlerine uzun süre baktılar. Sonra Dean hızla aradaki mesafeyi kapatıp dudaklarını Kriss'in dudaklarına bastırdı. Kriss derin bir nefes aldığında Dean öpücüğü derinleştirdi, onu daha da talepkâr hale getirdi.

Artık Kriss'in her gece yanında yatıp Tabatha için yas tutmasına daha fazla katlanamıyordu. Eğer yapabilseydi, Kriss'in acısını çekip almak ve yerine düşmüşlerin yoğun sevgisini bırakmak isterdi.

Kriss damarlarında alev alev bir yangın hissetti ama suçluluğu yüzünden başını çevirip öpücüğü yarıda kesti. Dean'in kollarına sığındı, onu sımsıkı sarıp bacaklarını birbirine doladı.

Dean, Kriss'in başının tepesine bakarak sessizce iç çekti. Onu bu kadar sıkı tutuyor olması, Dean'in içindeki öfkeyi biraz yatıştırmıştı. Kriss'in acısını biraz hafifletmişti ama yeniden geri geleceğini biliyordu. Şafakta Kriss'i zincirlerinden serbest bırakmaya çoktan karar vermişti. Ama Kriss'in reddinden dolayı Dean'in gözleri parladı ve zincirler anında kayboldu.

Bir anda Kriss dönüp Dean'in bileklerini kavradı ve onları yatağa bastırdı.

Dean, Kriss'in gümüş gözlerindeki karışık duygulara sakinlikle baktı. Şimdi, Kriss özgürdü ve isterse Tabatha'ya dönebilirdi. Ama Kriss, onu sadece öylece tuttu. Dean başını hafifçe kaldırıp Kriss'in köprücük kemiğinden boynuna doğru dudaklarını gezdirdi. Kriss'in nefesinin kesilmesiyle birlikte elleri serbest kaldı.

Saatler sonra, gün doğarken birlikte birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. Dean, tıpkı Kriss gibi biliyordu ki... sabah uyandığında Dean yine yanında olacaktı. Her zaman orada olacaktı.

*****

Kane, son birkaç haftadır yaşadıklarını kafasından atmak için şehir sokaklarında yürüyordu. Hatta son zamanlarda, özellikle Michael'ın yanında eski kişiliğinin zaman zaman yüzeye çıktığını bile hissetmişti. Kendine itiraf etmek zorundaydı, Michael'ı seviyordu.

Son on yıldır duygularını sıkı bir şekilde kontrol altında tutmuştu ama artık o kontrol yavaş yavaş kayıyordu ve kendini koruma altına aldığı o hayali duvarların güvenini şimdiden özlemişti. Muhtemelen iyi para alan bir psikiyatrist, bunun aslında iyi bir şey olduğunu söylerdi ama Kane onların fikrini rekor sürede değiştirebileceğinden de emindi.

Mezarından getirdiği o uyuşmuş ruh halini kendine bir kalkan yapmıştı... onu yarı ölü tutuyordu ve çevresindeki insanlar da bu yüzden daha güvendeydi. Şu anda ise sahip olduğu tüm öz denetimi, Tabatha'ya karşı hissettiklerini bastırmak ve onu Misery'den korumak için harcıyordu.

Michael'ın sonunda onu mezarından kurtaran kişinin Tabatha olduğunu keşfetmesi hâlâ Kane'in içini ürpertiyordu. Düşünebilecek durumda olsaydı, Michael'ı bir süre daha Tabatha'dan uzak tutmanın bir yolunu bulurdu... ona söylemeyi düşünüyorsa bile. Ama kendi görüşüne göre bazı

sırlar sonsuza kadar saklanmalıydı. Gerçekte Kane'in Tabatha'ya bunu asla söylemek gibi bir niyeti olmamıştı.

Düşünceleri kesildiğinde Kane öfkeyle homurdandı. Yürürken üzerinde onu izleyen iblis gözlerini hissediyordu. Onu Misery'nin mi yolladığını merak etti. Onun aurasını çevrede hissedemiyordu ki bu aslında oldukça mantıklıydı. Sonuçta, o kadının kendisini takip etmesine gerek yoktu, onun için uşaklarını kullanabilirdi. Şehir şimdi onun minyonlarıyla doluydu... Kane'in yaratılmasına yardımcı olduğu karanlık varlıklarla.

Adımlarını hızlandırdı; o kadar hızlıydı ki karşıdan gelen arabaların farları bir anda arkasında kalmış, araçların kırmızı stop lambaları sokakta birkaç saniyeliğine iz bırakıp yok olmuştu. Bu kadar hızlı olduğuna şaşırıyordu ama son zamanlarda hissettiği güç artışını görmezden gelmeyi seçmişti.

Tek istediği, Michael ve onun yanında kim varsa onlardan uzakta, kendi balonunun içinde yalnız kalmaktı. Bu gece o 'artık aklı başında' maskesini takabilecek durumda olmadığını hissediyordu. Gerçek yüzü yüzeye çok yakındı ve Michael'ın bunu görmesi gerekmiyordu.

Ellerini ceplerine sokarak Kane yürümeye devam etti ve peşindeki gözcüleri görmezden gelmeye çalıştı. Artık şehrin daha elit bir bölgesine ulaşmıştı ve bir süre sonra kulüplerin yoğun olduğu caddeye yöneldi. Güzel bir içkiye ve belki küçük bir kavgaya ihtiyacı vardı... gerekirse kendisi çıkaracaktı. Kulüpler, aklını uyuşturacak alkolü sağlayacaktı, vampir yuvası bulmak da ikinci isteğini karşılamak için zor olmayacaktı.

Kalabalık bir sokağa dönerken tatlı bir koku rüzgarla burnuna ulaştı. Kane olduğu yerde durdu, şehrin sesleri ve görüntüleri tekrar netleşti. Onu çok yakında hissedebiliyordu ve bakışlarıyla çevreyi taramaya başladı. Derin bir nefes aldı, kokusunu içine çekti ve ardından kendi kendine gülümsedi. Kendisini acımasızca işkence etmeye devam eden bir mazoşist olabilir miydi?

Ondan uzak durması gerektiğini biliyordu çünkü adeta bir iblis mıknaıtıydı. Ama içindeki diğer taraf, ruh eşinin de başını belaya sokma konusunda oldukça yetenekli olduğunu fısıldıyordu. Eğer Tabatha, bir iblis yatağının ortasında dolaşacak kadar çılgınsa, belki ona bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlatma zamanı gelmiştir.

Keskin bakışları Silk Stalkings adlı bir kulübe odaklandı ve kaşlarını çattı. Orada Kriss adında bir düşmüş meleğin dansçı olarak çalıştığını biliyordu. Bir düşmüş için ilginç bir meslek seçimiymiş ama Kane yargılayacak biri değildi. Derin bir iç çekişle karara vardı: Tabatha başına daha büyük bir bela açmadan önce onu oradan almaya gidecekti. Sokaktan karşıya geçti ve kulübe girdi.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>